

е свършено съ него, защото кредиторитѣ му го следватъ и на онзи свѣтъ. Той не е свободенъ отъ своитѣ дългове, и отъ ново трѣбва да дойде на земята да се разплаща. Когато изплати дълговетѣ си, човѣкъ може вече да възприеме живота, да го разбере и приложи. Да възприеме, разбере и приложи човѣкъ живота, това значи да се свърже съ любовта.

Сега ние говоримъ за съзнателния животъ, който всички хора трѣбва да придобиятъ. Съ стария животъ нищо не може да се постигне. Какво може да направи човѣкъ днесъ съ една банкнота отъ петъ лева? Освенъ едно кило хлѣбъ, съ една банкнота отъ петъ лева, човѣкъ нищо друго не може да купи. Следователно, животътъ на съвременнитѣ хора не е нищо друго, освенъ една банкнота отъ петъ лева. Дето отидете съ този животъ, нищо не можете да придобиете. Казвате: Ето, и азъ имамъ животъ. — Колко струва този животъ? — Петъ лева. — Не, съ този животъ нищо не може да се постигне. Човѣкъ може да постигне желанията на своята душа само тогава, когато разполага съ животъ, който струва стотици хиляди и милиони златни левове. Такъвъ животъ могатъ да иматъ само онѣзи души, на които съзнанието е пробудено и които мислятъ сериозно. За всички останали души, съ низко съзнание, дребниятъ, обикновениятъ животъ е достатъченъ. Той може да ги задоволи. Тѣ сж още деца, тѣ не разбиратъ живота на възрастнитѣ и на старитѣ. Това, което децата разбиратъ, възрастнитѣ не разбиратъ; това, което възрастнитѣ разбиратъ, старитѣ не разбиратъ. И обратното е вѣрно: това, което старитѣ разбиратъ, възрастнитѣ не разбиратъ; това, което възрастнитѣ разбиратъ, децата не разбиратъ. Тѣй щото, когато нѣкой казва, че не разбира нѣщо, това показва, че е или дете, или възрастенъ, но не е дошълъ още до положението на стария, на мъдрия човѣкъ въ живота.

Съвременнитѣ хора говорятъ за човѣщина, за разумни, правилни отношения, но какъ трѣбва да бждатъ изразени тѣзи отношения, и тѣ не знаятъ. Ще ви представя алегорично, какви трѣбва да бждатъ отношенията между разумнитѣ същества отъ една страна и между разумнитѣ същества и природата — отъ друга страна.

Единъ господинъ си направилъ хубава, голѣма градина, въ която насадилъ множество ароматни цвѣта, които разнасяли благоуханието си далечъ нѣкъде, вследствие на което привличали къмъ себе си работнитѣ пчелички. Една отъ пчелитѣ започнала да хвърчи отъ цвѣтъ на цвѣтъ и весело